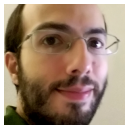
Tant real...

Per JoanM el dc., 12/12/2018 - 21:00

Estem envoltats de mons de mentida. Volen copiar la realitat, però no ho aconsegueixen. Llumenetes elèctriques que per Nadal volen copiar les flames i les espelmes. Notícies de diaris que no s'han treballat prou, que es basen en suposicions mai verificades. Joguines només embellides per fora, suposant que mai ningú les obrirà o donarà la volta... Són estris per al consum humà, i poca gent hi buscarà la perfecció, n'escrutarà les entranyes.

En canvi, Déu meu, la teva creació és ben diferent. És per això que ens deu descansar un passeig pel bosc frondós, oi? No ens cansem mai d'admirar el que han teixit els teus dits, perquè contemplar una gota, una fulla, una proteïna... mai no esgota allò que ens has preparat, sempre n'hi ha més, si podem observar-ho, si arribem a conèixer-ho. El cosmos fascina per això: qui pot sondejar-lo? Qui pot reproduir-lo tal com és? O el cervell, qui pot copiar-ne totes les fórmules, per fer que un autòmat executi les mateixes decisions?

Hi ha gent que pensa que la realitat que vivim és una ficció. Recordem pel·lícules com Matrix o el Show de Truman! Cada dos per tres trobem vídeos de Youtube que fan creure que vivim en un sistema reproduït, on hi pot haver fallades, on s'ha trobat una ombra sense bicicleta que la projectés, un ocell que vola sense moure's en l'aire, o un gat que per error ha passat dues vegades per la mateixa cantonada... Igual que antigament creien que el cel devia consistir en unes comportes per retenir l'aigua que a vegades cau amb la pluja. Som incapaços, Déu nostre, d'assumir que el teu món és real? Que l'has creat i embellit a consciència? Que l'has amarat de Presència teva, i per això arriba a ser-nos infinit, espantosament complex i insuperable?

Avui t'agraeixo no viure en un món de mentida. Perquè Tu no has "jugat" a ser déu creant a corre cuita, sinó donant existència amb profunditat i amor. Gràcies, Déu meu, per fer-me real, habitant d'una història i d'un món plens d'essència i autenticitat.